

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Zalewski

Ławnicy: Urszula Gradowska, Teresa Król

Protokolant: Dariusz Markowski

w obecności Prokuratora: Anny Królikowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 i 23 stycznia 2018 r. sprawy:

1. M. B.,

s. H. i M. zd. (...),

ur. w dniu (...) w K.

oskarżonego o to, że:

1) w dniu 15 sierpnia 2017 roku w miejscowości G., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. G. i ustalonym nieletnim, w ten sposób, że M. B. (1) i nieletni sprawca weszli do sklepu spożywczo-przemysłowego przy ul. (...), a następnie używając przemocy w postaci rozpylenia nieustalonej substancji w twarz i szyję ekspedientki - A. K. (1), w czasie kiedy S. G. stał na zewnątrz i obserwował miejsce zdarzenia, aby w razie potrzeby ich ostrzec i umożliwić ucieczkę, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.000 złotych na szkodę właścicielki sklepu - (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

2) w dniu 13 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim sprawcą, używając przemocy wobec P. C. w postaci uderzenia ręką w głowę, duszenia oraz przewrócenia na ziemię, zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. oraz torebkę z zawartością produktów spożywczych, narzędzi, okularów korekcyjnych i papierosów na łączną sumę strat w wysokości 112 złotych na szkodę w/wym., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

3) w dniu 13 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. T., posługując się nożem, grożąc R. P. jego natychmiastowym użyciem poprzez przystawienie ostrza do gardła oraz używając wobec w/wym. przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji i szarpania, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 35 złotych i artykuły spożywcze o wartości 50 złotych na szkodę w/wym., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

4) w dniu 14 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. używając wobec O. S. i V. S. przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji, szarpania,

przytrzymywania i przewrócenia na ziemię zabrali w celu przywłaszczenia plecak z zawartością pieniędzy w kwocie 280 złotych, telefon komórkowy marki S. oraz artykuły spożywcze o łącznej wartości 180 złotych na szkodę w/wym., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

5) w dniu 23 września 2017 roku w W., w kiosku (...) przy ul. (...), posługując się nożem, grożąc ekspedientce - A. S. (1) jego natychmiastowym użyciem poprzez przystawienie ostrza do jej klatki piersiowej oraz używając przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji i uderzeń ręką w głowę, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.520 złotych na szkodę właściciela kiosku A. K. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

2.K. T.

s. D. i K. zd. K.,

ur. w dniu (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

6) w dniu 13 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (2), posługującym się nożem, grożącym R. P. jego natychmiastowym użyciem poprzez przystawienie ostrza do gardła, używając wobec w/wym. przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji i szarpania, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 35 złotych i artykuły spożywcze o wartości 50 złotych na szkodę w/wym., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.;**

7) w dniu 14 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (2) używając wobec O. S. i V. S. przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji, szarpania, przytrzymywania i przewrócenia na ziemię zabrali w celu przywłaszczenia plecak z zawartością pieniędzy w kwocie 280 złotych, telefon komórkowy marki S. oraz artykuły spożywcze o łącznej wartości 180 złotych na szkodę w/wym., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.**

orzeka:

I. oskarżonego M. B. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 1,2 i 4 aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego M. B. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt 3 i 5 aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,

III. oskarżonego K. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 6 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 §1 i 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego K. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 7 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 §1 i § 6 pkt 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego M. B. (1) kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 §1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego K. T. kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. T. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszca na okres próby 5 (pięciu) lat;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych K. T. i M. B. (1) do solidarnego naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych O. S. i V. S. kwoty 460 (czterystu sześćdziesięciu) złotych, zaś na rzecz pokrzywdzonego R. P. kwoty 85 (osiemdziesięciu pięciu) złotych;

IX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. B. (1) do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- K. S. kwoty 1000 (jednego tysiąca) złotych,
- P. C. kwoty 112 (stu dwunastu) złotych,
- A. K. (2) kwoty 1520 (jednego tysiąca pięciuset dwudziestu) złotych;

X. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego K. T. do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

XI. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego K. T. w okresie próby pod dozór kuratora;

XII. na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. B. (2) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w od dnia 26 września 2017r. do dnia 23 stycznia 2018r.;

XIII. na podstawie art. 44 §2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/259/17/P (k.624-625) pod poz. 24;

XIV. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwraca oskarżonemu M. B. (2) dowody rzeczowe szczegółowo opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/259/17/P (k.624-625) pod poz. 25 do 28;

XV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. i adw. N. D. kwoty po 840 (osiemset czterdzieści) złotych plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;

XVI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

Urszula Gradowska SSO Janusz Zalewski Teresa Król

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. w przedmiotowej sprawie Sąd ograniczył rozważania uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Tym samym Sąd nie ustalał w niniejszej sprawie stanu faktycznego oraz nie oceniał zgromadzonych dowodów, opierając się jedynie na okoliczności, że oskarżony M. B. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów oraz przyjął za prawdziwe twierdzenia zawarte w akcie oskarżenia i niepodważane przez żadną ze stron postępowania w toku jego trwania.

W wyniku nowelizacji z dnia 01 lipca 2015 r. oraz z dnia 15 kwietnia 2016 r. nastąpiła zmiana w art. 424 k.p.k. dotyczącym treści uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, przez wprowadzenie nowego § 3, dotyczącego ograniczonej treści uzasadnienia, wówczas jeżeli dotyczy wyroku wydanego na posiedzeniu na wniosek prokuratora

uzgodniony z oskarżonym (art. 343) lub na wniosek oskarżonego dobrowolnie poddającego się karze przed rozprawą (art. 343a w zw. z art. 338a) albo na rozprawie (art. 387), przy braku sprzeciwu ze strony prokuratora i pokrzywdzonego. Biorąc pod uwagę fakt, że chodzi o wyrok o treści wskazanej przez samego oskarżonego, któremu inne strony się nie sprzeciwiły lub o treści uzgodnionej z nim uprzednio przez prokuratora oraz że sąd podzielił to stanowisko, ustawodawca wprowadził możliwość ograniczenia przez sąd treści uzasadnienia takiego wyroku do wyjaśnienia podstawy prawnej skazania i wymiaru kary.

M. B. (1) został oskarżony o to, że:

8) w dniu 15 sierpnia 2017 roku w miejscowości G., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. G. i ustalonym nieletnim, w ten sposób, że M. B. (1) i nieletni sprawca weszli do sklepu spożywczo-przemysłowego przy ul. (...), a następnie używając przemocy w postaci rozpylenia nieustalonej substancji w twarz i szyję ekspedientki - A. K. (1), w czasie kiedy S. G. stał na zewnątrz i obserwował miejsce zdarzenia, aby w razie potrzeby ich ostrzec i umożliwić ucieczkę, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.000 złotych na szkodę właścicielki sklepu - (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

9) w dniu 13 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim sprawcą, używając przemocy wobec P. C. w postaci uderzania ręką w głowę, duszenia oraz przewrócenia na ziemię, zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. oraz torebkę z zawartością produktów spożywczych, narzędzi, okularów korekcyjnych i papierosów na łączną sumę strat w wysokości 112 złotych na szkodę w/wym., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

10) w dniu 13 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. T., posługując się nożem, grożąc R. P. jego natychmiastowym użyciem poprzez przystawienie ostrza do gardła oraz używając wobec w/wym. przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji i szarpania, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 35 złotych i artykuły spożywcze o wartości 50 złotych na szkodę w/wym., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

11) w dniu 14 września 2017 roku w miejscowości L., powiat (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. używając wobec O. S. i V. S. przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji, szarpania, przytrzymywania i przewrócenia na ziemię zabrali w celu przywłaszczenia plecak z zawartością pieniędzy w kwocie 280 złotych, telefon komórkowy marki S. oraz artykuły spożywcze o łącznej wartości 180 złotych na szkodę w/wym., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;**

12) w dniu 23 września 2017 roku w W., w kiosku (...) przy ul. (...), posługując się nożem, grożąc ekspedientce - A. S. (1) jego natychmiastowym użyciem poprzez przystawienie ostrza do jej klatki piersiowej oraz używając przemocy w postaci rozpylenia w twarz nieustalonej substancji i uderzeń ręką w głowę, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.520 złotych na szkodę właściciela kiosku A. K. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., **tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.**

Na wstępie stwierdzić należy, że M. B. (1) przyznał się do wszystkich zarzuconych mu czynów, ponadto w toku rozprawy głównej w dniu 12 stycznia 2018 r. obrońca oskarżonego złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie

art. 387 k.p.k. (k. 761-761v, t. IV). Oskarżony oświadczył, że naprawi wszystkie wyrządzone przestępstwami szkody (k. 761v, t. IV). Wniosek w niezmienionym zakresie poparł na rozprawie w dniu 23 stycznia 2018 r. zarówno prokurator (k. 780, t. IV) jak i pokrzywdzeni (k. 761v, k. 777, t. IV). Przyznanie się oskarżonego do wszystkich zarzucanych czynów znajduje potwierdzenie w ujawnionych w sprawie dowodach, a w szczególności zeznaniach świadków będących bezpośrednimi uczestnikami zdarzeń i pokrzywdzonych: O. S., V. S., P. C., R. P., M. J., A. K. (1), A. S. (1), A. S. (2), S. M., K. S., A. K. (2), które w całości w całości zasługują na przymiot wiarygodności.

Sąd uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego wszystkich opisanych powyżej czynów, z tym ustaleniem, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Czyny o których popełnienie został oskarżony M. B. (1) wyczerpywały znamion przestępstwa rozboju, zarówno w jego podstawowej formie (art. 280 § 1 k.k.), jak i ze względu na posłużenie się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, w formie kwalifikowanej (art. 280 § 2 k.k.).

Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia dokonany przy użyciu wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą i polegających na: użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Podjęcie którejkolwiek z tych czynności jest środkiem do celu, jakim jest zabór w celu przywłaszczenia rzeczy ruchomej. Groźba natychmiastowego użycia przemocy to niewątpliwie wyrażona przez sprawcę zapowiedź użycia siły fizycznej, możliwej do zrealizowania praktycznie „od razu”, gdzie ofiara nie będzie miała możliwości uniknięcia zastosowania wobec niej przemocy. Celem groźby jest wpłynięcie na psychikę ofiary i złamanie w ten sposób woli jej oporu, co w konsekwencji ma stworzyć warunki do dokonania zaboru. Groźba natychmiastowego użycia przemocy nie musi być wyrażona werbalnie, ale może także wynikać z faktycznego zachowania sprawcy (por. J. Satko, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 października 1992 r., II AKR 98/92, s. 101-102).

Oskarżony M. B. (1) poprzez zachowania polegające na uderzaniu, szarpaniu, powaleniu na ziemię, rozpyleniu w twarz substancji przypominającej gaz, osiągnął zamierzony cel tj. dokonał rozboju na osobach: A. K. (1), P. C., R. P., O. S. i V. S. i A. S. (1). Nie ulega wątpliwości, że do popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów doszło w wyniku działań wspólnie i w porozumieniu. Przyjęcia współsprawstwa nie wyklucza bynajmniej podział i zróżnicowanie ról, jakie każdy ze współsprawców odegrał w zdarzeniu. Oskarżony M. B. (1), który dopiero przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił składnia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Ujawnione w sprawie dowody oraz okoliczności przedstawione w akcie oskarżenia bezapelacyjnie potwierdzają, że oskarżony M. B. (1) był pomysłodawcą i prowodyrem zdarzeń i jego udział w rozbojach był najbardziej aktywny.

Zachowanie oskarżonego (opisane w punktach 3 i 5) wyczerpało natomiast znamiona przestępstwa kwalifikowanego rozboju opisanego w § 2 art. 280 k.k. W tym miejscu należy zaznaczyć, że dla przypisania odpowiedzialności karnej z art. 280 § 2 k.k. niezbędne jest wykazanie oprócz znamion określonych w art. 280 § 1 k.k. - faktu posłużenia się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działaniem w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem.

Nóż, którym posługiwał się w zdarzeniu, będącym przedmiotem niniejszego postępowania, był niebezpiecznym przedmiotem w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 08 grudnia 2009 r., sygn. akt II AKa 216/09, KZS 2010/4/26), które Sąd orzekający w pełni podziela.

W doktrynie podkreśla się, że wystarczającym jest, że niebezpieczny przedmiot zostanie, co najmniej okazany na początku rozboju lub w jego trakcie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1973 r., III KR 32/73, OSNKW 1973, Nr 11, poz. 143; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 marca 1995 r., II AKR 59/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 1, poz. 14). Co więcej „posługiwaniem się” może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem tj. zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu w celu pokonania oporu

pokrzywdzonego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 czerwca 2015 r., II AKa 45/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2015 r., II AKa 481/14).

Jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa już samo zademonstrowanie noża, nawet bez jego użycia, wypełnia czynność czasownikową posługiwania się tym narzędziem. Użyte, bowiem w art. 280 § 2 k.k. sformułowanie „posługuje się” należy interpretować szerzej niż występujące np. w art. 159 k.k. określenie „używa”. Używaniem jest faktyczne zastosowanie przedmiotu (np. zadanie nim ciosu), natomiast „posługiwaniem się” może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem (zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu w celu pokonania oporu pokrzywdzonego (por. tezę wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 sierpnia 2013 r., sygn. II AKa 219/13, wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 marca 2014 r., sygn. II AKa 58/14). Nie może, zatem budzić wątpliwości zasadność przyjętej kwalifikacji prawnej czynów M. B. (1).

Nie ma natomiast znaczenia - z perspektywy art. 280 § 2 k.k. - czy w czasie czynu sprawca jest zdecydowany na użycie niebezpiecznego przedmiotu; decydujące jest istnienie samej możliwości jego użycia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2011 r., II AKa 352/11, OSAK 2011, Nr 4, poz. 11).

W niniejszej sprawie M. B. (1) w chwili zdarzeń z dnia 13 września 2017 r. (czyn 3) i z dnia 23 września 2017 r. (czyn 5) miał przy sobie nóż, trzymał go w ręku tak, że zarówno pokrzywdzony R. P. jak i pokrzywdzona A. S. (1) wyraźnie go widzieli, co wzbudziło w nich uzasadnioną obawę, że sprawca może zrobić im nożem krzywdę. Niewątpliwie przystawienie ostrza noża do gardła czy do klatki piersiowej wzbudza strach i obawę o życie. Ponadto, oskarżony M. B. (1) przystawił R. P. nóż do gardła tak silnie, że zranił go w szyję.

Przemoc w rozumieniu art. 280 § 1 k.k. oznacza siłę przeważającą czyjąś siłę, fizyczną przewagę wykorzystywaną do czynów bezprawnych dokonywanych na kimś, narzucenie bezprawnie władzy, czyny bezprawne, dokonane z użyciem fizycznego przymusu, gwałt. Użycie przemocy to zastosowanie siły, fizycznej przewagi, przejawiającej się w wykorzystaniu przymusu. Użycie przemocy charakteryzuje się dwoma elementami. Po pierwsze, winno mieć jednoznacznie określony cel, którym jest przełamanie woli oporu osoby dysponującej rzeczą. Po drugie, użycie przemocy wyrażać się winno, co najmniej w naruszeniu nietykalności cielesnej osoby. Nie jest także konieczne, aby działanie sprawcy natrafiało na opór pokrzywdzonego lub innej osoby. Należy uznać, że spełnia znamiona rozboju zachowanie sprawcy polegające na przytrzymaniu pokrzywdzonego za ramię. W tym przypadku mamy do czynienia ze stosowaniem przemocy, polegającej na naruszaniu nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, która jeśli jest odpowiednio ukierunkowana i stanowi środek do objęcia przez sprawcę władztwa nad rzeczą, której zaboru zamierza dokonać, realizuje znamię użycia przemocy wobec osoby.

Natomiast doprowadzenie do stanu bezbronności to sytuacja, w której sprawca przez zachowanie niepolegające na zastosowaniu przemocy fizycznej lub psychicznej wpływa na pokrzywdzonego w taki sposób, że pozbawia go możliwości przeciwdziałania zaborowi rzeczy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 listopada 2002 r., II AKa 420/02, KZS 2003, z. 4, poz. 60). Okazanie niebezpiecznego narzędzia może być uznane za doprowadzenie do stanu bezbronności, jeżeli wywołało to u pokrzywdzonego odczucie tak wielkiego zagrożenia, że zaniechał wszelkiego oporu, poddając się całkowicie woli sprawcy (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 05 kwietnia 2012 r., II AKa 80/12, LEX nr 1143444).

Przez zabór rzeczy rozumieć należy, identycznie jak w przypadku kradzieży, pozbawienie przez sprawcę osoby posiadającej rzecz władztwa nad tą rzeczą oraz objęcie jej we władanie przez sprawcę.

Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy (jej kradzieży) poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 1979 r., I KR 235/79). Działanie sprawcy popełniającego rozbój składa się z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru, druga zaś zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia.

W świadomości sprawcy musi, więc znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów. Oba te elementy muszą być objęte wolą sprawcy w postaci chęci uzyskania zarówno finalnego rezultatu w postaci zaboru rzeczy, jak i środków do niego prowadzących.

Przyznane okoliczności faktyczne, w ocenie Sądu, jednoznacznie wskazują, iż oskarżony działał w celu przywłaszczenia pieniędzy, telefonów komórkowych, artykułów spożywczych, tj. trwałego pozbawienia władztwa nad nimi przez pokrzywdzonych i do trwałego pozbawienia władztwa doszło. Zabór ww. przedmiotów nastąpił wbrew woli pokrzywdzonych i na ich szkodę. Oskarżony chcąc zrealizować swój cel stosował przemoc w postaci rozpylenia w twarz pokrzywdzonych A. K. (1), R. P., O. S. i V. S., A. S. (1) nieustalonej substancji; uderzył ręką w głowę, dusił oraz przewrócił na ziemię P. C.; szarpał R. P.; szarpał, przytrzymywał i przewrócił na ziemię O. S. i V. S.; uderzył ręką w głowę A. S. (1). Ponadto, co zasługuje na szczególne potępienie, wobec R. P. i A. S. (1) posłużył się nożem, grożąc jego natychmiastowym użyciem. Podejmowane czynności stanowiły metodę na dokonanie rozboju.

Rozważając kwestie rodzaju i wysokości kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., nadto Sąd miał nadto na względzie wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, jak i na jej niekorzyść. Do okoliczności obciążających zaliczyć należało przede wszystkim wskazany wyżej wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz działanie w warunkach multirecydywy. Ponadto, Sąd wziął pod uwagę wniosek oskarżonego o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i wymierzenie kary w uzgodnionym wymiarze.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, za czyny stanowiące przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności. Natomiast za czyny stanowiące przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności. Orzekając jednostkowe kary pozbawienia wolności we wskazanych wyżej wymiarach, Sąd miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w ramach prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie i cele prewencji generalnej, której zadaniem jest wyrobienie u sprawcy przekonania o nieuchronności kary. Zdaniem Sądu są to kary sprawiedliwe, adekwatne do okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, do stopnia ich społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy oskarżonego. Z uwagi na to, Sąd orzekł jak w punktach I - II sentencji wyroku.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrył się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu winy. Jest on osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, nie działał pod wpływem błędu i – w ocenie Sądu - miał świadomość bezprawności swych czynów. Oceniając stopień winy oskarżonego, Sąd uznał, iż M. B. (1) przypisanych mu czynów dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu zachowania oskarżonego nic nie usprawiedliwia, dlatego stopień winy jest znaczny. Stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów Sąd również uznał za wysoki, mając na uwadze rodzaj naruszonego przez niego dobra, postać zamiaru, motywację, jak również okoliczności popełnienia czynów. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie M. B. (1) wzbudza silną społeczną dezaprobatę. Skierowane jest przeciwko jednemu z podstawowych dóbr chronionych prawem, jakim jest mienie, własność, a więc przeciwko dobru, które w gradacji dóbr chronionych prawem usytuowane jest tuż za ludzkim życiem i zdrowiem. Niewątpliwie na niekorzyść oskarżonego przemawia fakt, że był uprzednio wielokrotnie karany sądownie. W warunkach izolacji więziennej spędził dużą część swojego życia. Oskarżony, z faktu wcześniejszego osadzenia, nie wyciągnął żadnych konstruktywnych wniosków i zdecydował się dalej popełniać przestępstwa.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W zakresie podmiotowych przesłanek wymiaru kary należy zauważyć, że M. B. (1) nie miał przeszkód w rozpoznaniu znaczenia swoich czynów, był w pełni zdolny do rozeznania, co do charakteru i istoty popełnianych przez siebie czynów. Tym bardziej działań oskarżonego nie usprawiedliwia stan nietrzeźwości w jakim się znajdował podczas zdarzenia na osobie R. P.. Oskarżony sam wprawił się w stan nietrzeźwości, a wobec powyższego przewidywał lub mógł przewidzieć, że jego zachowanie nie będzie normalne. Ponadto, oskarżony w chwili popełnienia 2 czynów miał przy sobie nóż

– narzędzie niebezpieczne, którym można zrobić krzywdę i zdecydował się nim posłużyć. Niewątpliwie motywem działania oskarżonego była chęć uzyskania zysku, jakiegoś zarobku.

Na wymiar orzeczonej kary miał również wpływ fakt, że oskarżony M. B. (1) przypisanych mu czynów dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu całości - w okresie od dnia 14 października 2011r. do dnia 31 października 2015 r. - kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 02 czerwca 2010 r. w sprawie XVIII K 51/10 popełnił ponownie przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. Oskarżony był poprzednio skazany za czyny przeciwko mieniu, obecnie ponownie popełnił przestępstwo rozboju, tym samym wypełnił warunki do przypisania mu w tej sprawie czynu w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej opisanej w art. 64 § 2 k.k.

Oskarżony wykazał wysoki stopień lekceważenia obowiązującego porządku prawnego, jego zachowanie świadczy o tym, że jest sprawcą nieprzypadkowym.

Wymierzając oskarżonemu M. B. (1) karę, Sąd zastosował konstrukcję przewidzianą w art. 91 § 1 k.k. Oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności tj. w ramach ciągu przestępstw. Konstrukcja ta wymaga popełnienia przestępstw z wykorzystaniem tej samej sposobności, co oznacza tożsamość kwalifikacji prawnej wszystkich wchodzących w grę czynów. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

W punkcie VI sentencji wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu M. B. (1) karę łączną 10 lat pozbawienia wolności. Wymierzając karę łączną Sąd kierował się podmiotowo – przedmiotowym podobieństwem przypisanych oskarżonemu przestępstw, przy czym granice kary łącznej oscyływały pomiędzy okresem 6 lat (przy zastosowaniu pełnej absorpcji kar) a okresem 14 lat pozbawienia wolności (przy pełnej kumulacji kar). Sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej, iż pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami zachodził bardzo bliski związek czasowy i istniało podobieństwo podmiotowe (przestępstwa były przestępstwami umyślnymi), wystąpiło również podobieństwo przedmiotowe – przypisane przestępstwa skierowane były przeciwko temu samemu dobru chronionemu prawem – mieniu. Na marginesie należy dodać, że przy wymiarze kary łącznej nie ma znaczenia stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości czynu. Pod uwagę należy brać przede wszystkim względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie zachodziły podstawy do orzeczenia pełnej absorpcji, z uwagi na fakt popełnienia przez oskarżonego rodzaju przestępstw za które był już karany sędownie. Oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków ze wcześniejszych skazań i w dalszym ciągu naruszał porządek prawny. Z tych względów Sąd zastosował zasadę asperacji.

Oskarżony przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów liczył na stosunkowe obniżenie kary, którą rzeczywiście ma odbyć, a zatem kary łącznej. Z jednej strony oczywiście ważne są stopień winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, niewątpliwie znaczne, z drugiej zaś wskazać należy, że oskarżony decydując się na współpracę z wymiarem sprawiedliwości nie przeciągał czasu trwania postępowania. Pozwoliło to na szybsze procedowanie w sprawie i nie odwlekanie w czasie ostatecznego rozstrzygnięcia. Sąd - w tym zakresie - obdarzył zaufaniem oskarżonego, uznając jego wniosek w zakresie kary łącznej za uzasadniony i wyważony. Zaproponowany wymiar kary zaaprobował także prokurator i pokrzywdzeni.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie M. B. (1) i współoskarżonego K. T. do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych O. S. i V. S. kwoty 460 złotych, zaś na rzecz pokrzywdzonego R. P. kwoty 85 złotych.

Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego M. B. (1) do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: K. S. kwoty 1000 złotych, P. C. kwoty 112 złotych i A. K. (2) kwoty 1520 złotych.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia

26 września 2017 r. (data zatrzymania) do dnia 23 stycznia 2018 r. (data wydania wyroku).

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża, którym oskarżony posługiwał się w czasie zdarzeń z dnia 13 września 2016 r. i z dnia 23 września 2016 r.

W punkcie XIV wyroku Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot, opisanych tamże dowodów rzeczowych, oskarżonemu M. B. (1) wobec stwierdzenia, że przedmioty te nie są niezbędne dla niniejszego postępowania.

W punkcie XV wyroku Sąd orzekł na podstawie obowiązujących przepisów o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonym M. B. (1) i K. T. przez obrońców z urzędu – adw. M. C. i adw. N. D..

Kwotę wynagrodzenia dla obrońcy ustalono na podstawie przepisów § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 20 i w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił M. B. (1) od zapłaty kosztów postępowania wobec orzeczenia w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz faktu, że nie posiada on środków majątkowych na ich uiszczenie.